

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN GHERBRANDT

Ο ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

Ο νομοτάρχης ο Μπάρτολι κι' ο χωροφύλακας Καμπιών παρ-
έβλεπαν επί άπουδείξει από το κρατητήριον τής Μόλας τόν ληστή
'Όρσο Μούριτσι γιά νά τόν μεταφέρουν στίς φυλακές τής Σατέρ-
νας. 'Ο Μπάρτολι πού ήτανε γέννημα και θρέμμα τής Κορσικής
ήξερε καλά τόν Μούριτσι και τίς συμπάθειες πού είχε σ' όλο τό
νησί. Γι' αυτό, όταν διετάχθη νά τόν μεταφέρει αυτός μ' ένα χω-
ροφύλακα, σκέφθηκε άμέσως τούς κινδύνους πού θά διέτρεχε μά
ήταν γενναίος και δέν ειπε τίποτε.

Πέρασε τίς άλυσιδεσ στά χέρια του Μούριτσι και ξεκίνησαν
κ' οί τρεις γιά τή Σατέρνα. 'Ο ληστής φαινόταν διάκονος και
ήπιος. Πού και πού ένα χαμόγελο ειρωνικό ανέβαινε στά χείλη του.

Γιά μία στιγμή ο ένομοτάρχης τόν ρώτησε :

— Έξακολουθείς νά μιλής τούς Πασκουάλι, τούς έχθρούς σου ;

Τά μάτια του Μούριτσι άστράφταν και ειπε με φωνή άγρια :

— "Αν τούς μιλά ; 'Όσοί θα μενι στη γή ένας Πασκουάλι, θά
ύπάρχη κ' ένας Μούριτσι νά τόν ξεκινή. Τό χρώμα πρέπει νά τούς
σπελάση όλος, τούς άτιμούς ! Μένει ο αδελφός μου γιά νά συνε-
χίση τό έδικητικό μου έργο...

Τό βράδυ έρχόταν γρήγορα. Περπατούσαν τώρα πλάι σ' ένα φο-
βερό γκρεμό.

Ο Μπάρτολι ζήτησε τό ρολόι του. Σέ μισή ώρα άκόμη θά
έφθαναν στη Σατέρνα...

Καθώς προχώρησαν άκόμη καιμιά έκα-
τοστή βήματα είδαν άνάμεσα στίς άραιές
φτελιές τής πλαγιάς νά περιμένη στυχιο-
πος και βλοσυρός, άκοιμισμένος στό ροβδί
του και με τό τουφέκι του στον ώιο, ένας
τσολπάνος. Χαιρέτησε φιλικά τόν Μούριτσι
κ' έξηφαντίθη, χωρίς νά χαιρετήση τούς
χωροφύλακες...

Λίγο πιά κάτω διεστραυρώθησαν μ' ένα
μικρόν πού οδηγούσε ένα κόκκινο μούλαρι.
Και ο μικρός χαιρέτησε τόν ληστή και άπε-
φυγε τό βλέμμα τών χωροφύλακων. 'Ο
Μπάρτολι τόν παρηκολούθησε με τά μάτια
θυμωμένος και ειπε ότι πρέπει νά ταχύνουν
τό βήμα γιναί άρχισε ή θροσιά νά γίνεται
διαιεαστική.

"Όλες αυτές ή συναντήσεις δέν άρσαν
καθόλου στον Μπάρτολι. Και, χωρίς νά
δείξη τίς ύποψίες του, ειπε :

— Θ' αφήσουμε τό μεγάλο δρόμο. Πρέ-
πει νά κόψουμε μέσα ά'ό τό μονοπάτι,
γιατί θί μάς βρή ή νύχτα.

'Ο Μούριτσι έκανε ένα μορφασμό δυσ-
ρεσκείας άλλά θέλοντας κί μη τούς άκο-
λούθησε... Τά σκοτεινά τέιχη τής παλιάς
Σατέρνας άρχισαν νά διακρίνονται. Σ' ό
στενό μονοπάτι πούχαν πάσει δέν χωροούσαν
νά περπατούν κ' οί τρεις μαζί, καιτά μέ-
τωπον, και χωρίς νά χαλαρώνη τή άλυσι-
ίδα ο Καμπιών πήγαινε μπροστά. 'Ο Μού-
ριτσι βλαστημούσε από τό πόνο και όργο-
προύσε στο μπροστιό τό βήμα του. Ένώ
έβιδίζαν έτσι, μία δυνατή φωνή άκούστηκε
άεφαφα μέσα από τά πυκνά χαιούδεντρα. 'Ο
Μούριτσι σάν νά ήλεκτριόστηκε, άρμησε προς
τά εμπρός. 'Αλλά ή άλυσιδα του έ κλεισαν
τά χέρια κ' άφησε μία σπαρακτική κραυγή
από τόν πόνο.

Ο Μπάρτολι με μία γρήγορη κίνηση και
με ψυχραιμία ξεκρέμασε τήν καρταίνα
του, άλλά πριν προλάβη νά σημαδεψη μία σφαίρα τόν βρήκε στο
κούτελο και τού σκόρπισε τά μυαλά στον άέρα. 'Αμέσως ένας δεύ-
τερος κρότος άκούστηκε και ο Καμπιών έλεσε κ' αυτός άνά-
σπελα. 'Ο Μούριτσι έκλύστηκε κ' αυτός άπάνω τους δεμένος
καθώς τόν είχαν με τίς άλυσιδες.

Τήν ίδια στιγμή ένας άντρας βγήκε από ένα θάμνο, με προτε-
ταιμένο τό τουφέκι και ύφος δύσπιστο. 'Εδίσταζε νά πλησιάση και
έφωναξε :

— "Όρσο ! "Όρσο ! Μούριτσι !... "Ελα γρήγορα ! Γρήγορα !

Στό άκουσμα τής γνώριμης αυτής φωνής ο "Όρσο άνασηκώθηκε
άνάμεσα στά δυό πτώματα πού βρισκοντουσαν άκίνητα πλάι του.
Φάνηκε πώς ήθελε νά μιλήση άλλά δέν ειχε πιά φωνή και με μία
ύτρεκτική προσπάθεια, κουνώντας τό έξανατλημένο του χέρι, έβωσε
στον άλλον με νοήματα νά καταλάβη ότι δέν μπορούσε, ότι ήταν
χαμένος, ότι θά πεθαινε και ότι έξερε νά φύγη χωρίς αυτόν.

Περνώντας τό χέρι του στό μέτωπό του πού έσταζε μ' όλη τή
δρσπία του δειλινού άφθονον ιδρώτα, ο άλλος έβγυλε τό σκούφο
πού ειχε χωμένο ως τ' αυτιά του. Βλέποντάς τον κανείς θάλεγε
πώς ήταν ο ίδιος ο Μούριτσι με μαύρο γενναί και με πιά ζωηρά
τά χαρακτηριστικά του. "Ήταν ο Μαθιέ, ο αδελφός του ! Προχώ-
ρησε μερικά βήματα, είδε τόν Καμπιών ξεπλωμένο άνάσκελα με
άπλανη μάτια και όρθάνοιχτο στομα, είδε τόν Μπάρτολι χωρίς
κράνιο και σίμως στον αδελφό του. "Ω !... συμφορά ! "Αντίκρισε

τόν "Όρσο, τόν άγαπημένο του αδελφό, νεκρόν άνάμεσα στά δυό
πτώματα τών άστυνομών !... ***

Χωρίς νά χάση καιρό ο Μαθιέ κατέβηκε τρέμοντας τήν πλαγιά
και άντάμωσε τόν μικρό με τό μούλαρι και τό γέρο πατέρα του
πού περίμεναν νά τόν ιδούν νάρχεται με τόν "Όρσο.

— Μά ; τόν σκότωσαν ! Μάς τόν σκότωσαν τά σκυλιά ! ούβλιαζε
με φωνή συζηνημένη.

'Ο γέρος έκανε τρέμοντας τό σταυρό του κ' ο μικρός έβαλε τά
κλάματα. 'Ο Μαθιέ πού ήθελε νά προλάβη νά πάρη τό πτώμα τού
αδελφού του πριν έρθουν και τούς κυνηγήσουν γιά τό φόνο τών
χωροφύλακων, πήρε τό δρόμο με τό μούλαρι γιά νά ξαναγυρίση
πίσω. Οί άλλοι τόν άκολουθούσαν σιωπηλοί...

"Όταν έαναβρέθηκε μπροστά στον αδελφό του τόν έπιασε από
τίς μασχάλες και κουνώντας τον με τρυφερότητα τού έλεγε κλαί-
οντας :

— "Ω ! "Όρσο, "Όρσο ! Ξύπνα ! Ξύπνα ! Δέν πέθανες, όχι ! Πές
μου πώς δέν πέθανες ! "Ακου "Όρσο ! "Όρσο ! άγαπημένο μου !
"Ελα πές μου ! "Εγώ είμαι ο Μαθιέ, ο αδελφός σου ! Ξύπνα, μί-
λησέ μου !

Τό κορμί του "Όρσο έμεινε μέσα στά γερά χέρια του Μαθιέ ά-
κίνητο και τό νεκρό κεφάλι του άναπαύονταν
πάνω στο στήθος του. 'Ο Μαθιέ άνοιξε τό
πουκάμισο τού αδελφού του και είδε κάτω
από τό άριστέρο στήθος μία φοβερή πλη-
γή !... "Εβαλε τ' αυτί του στην καρδιά και
σά νά έπέισθη τότε μόνον ότι ή ζωή τού
αδελφού του ειχε χαθεί γιά πάντα, άφησε
τό άναίσθητο κορμί και πιάνοντας τό κε-
φάλι με τά δυό του χέρια άρχισε νά κλω-
τοιά τ' άλλα πτώματα βλαστημώντας :

— Γιατί νά τόν σκοτώσετε, άτιμοί τόν
"Όρσο μας ; Γιατί ;

Μέσα στον πόνο του γιά τήν άπόλεια
του λεβέντη αδελφού του, ο Μαθιέ δέν έ-
πρόσπεξε κάτι...

Μα ο γέρος πατέρας όταν έσίμωσε κ'
αυτός τό πτώμα τού παιδιού του, άφοϋ
δάρθηκε κ' άφοϋ έθρήνησε θέλησε νά έξα-
κριβώση πώς σκοτώθηκε. "Η στάσις πού
είχαν τά πτώματα τόν φάνηκε περιεργή.
"Εξέτασε τόν Καμπιών πού ήταν πεσμένος
ανάσκελα μπροστά στον "Όρσο. "Η σφαίρα
του Μαθιέ ειχε μπη από τήν πλάτη και
βγήκε μπροστά. Ποιός ξερε άν δέν έξακο-
λούθησε τό δρόμο της κ' άν δέν σκότωσε
ή ίδια και τόν "Όρσο !

Τήν ύποψια του αυτήν ο γέρος τήν ειπε
στο Μαθιέ. Ιότε αυτός γδύνοντας τό πτώμα
τού Καμπιών με λύσσα, κτύπησε τά δυό
τραύματα, τά παρέβαλε και είδε ότι πραγ-
ματικώς ή ίδιη σφαίρα τά ειχε άνοιξει και
τά δυό. "Η σφαίρα ή δική του !

"Αφησε ένα μουγκρητό σά ζωο πού τό
σφάζουν και στό πρόσωπό του ζωογραφί-
στηκε όλη ή άπέραντη άπόγονοσις τής ψυ-
χής του.

— "Ελα, παιδί μου ! Πάμε τώρα, ειπε
ο γέρος. 'Ο Θεός τό θέλησε... Θνάι γλυκό
τό αίμα πού θά σου πληρώση τόν άδικο
αυτό θάνατο... Μην ξεχάσης πώς δέν ξε-
κλήρισαν άκόμη οί Πασκουάλι !

Φορτώσανε τό πτώμα του "Όρσο στο μούλαρι και τράβηξαν
μέσ' από τήν πλαγιά γιά νά τό θάψουν, βουβού, θλιβερού, διακρυ-
σμένοι.

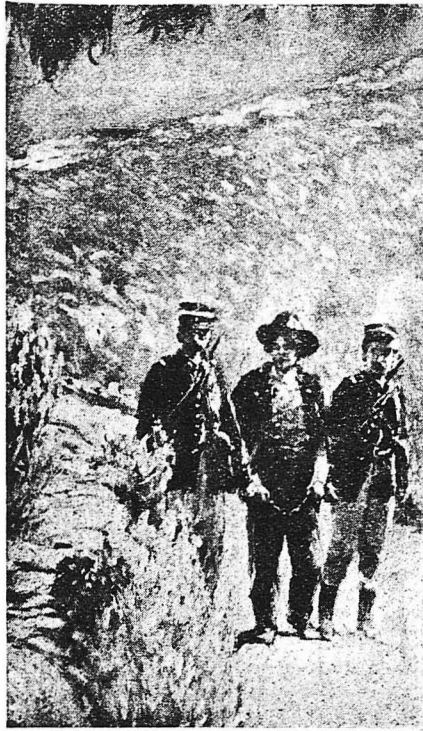


ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Ευκλιφώρησε και πωλείται άποκλειστικώς υπό του βιβλιοπω-
λείου Α. Ράλλη (Πανεπιστημίου 22) τό νέον μεθιστόρημα του Α.
Παπαλήμα : « Ελευθερη άγάπη ». Είς τό έργο τούτο περιγράφει-
ται με δραματικότητα ή ιστορία ενός άτυχού ; γάμου—λογφ άσυμ-
φωνίας χαρακτήρων.

— "Εξέδοθησαν τό πρώτον και δεύτερον τεύχος του φιλολογικού
περιοδικού « Νέα "Εστία » τό όποιον διευθύνει ο κ. Γρ. Σενόπουλος.
Συμμεργάζονται οί κ. Παλαμάς ; Πιπινιωτίου, Μαλακιάς ; Δάφνης,
Ριμάς ; Κουκουλες, Δροσίνης ; Γροπάρης κλπ. Τιμάται δρχ. 6.

— "Είση ; έξέδοθη τό 6ον τεύχος του Μηνιαίου "Αλεξανδρινού
περιοδικού Μελετητή και "Ερσύνης « "Ερμής » με έκλεκτήν ύλην.



Ξεκίνησαν κ' οί τρεις γιά τή Σατέρνα

